

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ॥.

ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਮੈਸਰਜ਼ ਮਦਾਨ ਇੰਜਨੀਅਰਿੰਗ ਟੂਲ ਉਤਪਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਐਲ.ਪੀ.ਏ. 1966 ਦੇ 2-ਡੀ.

29 ਅਪ੍ਰੈਲ 1966

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)-ਆਰਟੀਕਲ 226-ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ-ਕੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 226-ਕਬਜ਼ਾ-ਅਧਿਕਾਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ-ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਮਦਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਟੂਲ ਉਤਪਾਦ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰਾਜ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਵਿੱਚ. ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ 226 ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ, ਰਿੱਟ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜੇ ਉਸ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। . ਕਲਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ. ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇ ਜਿਸਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਅਨੁਛੇਦ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰੈਜ਼ ਨੁਲੀਅਸ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੁਸਖੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਲਕੀਅਤ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਬਜ਼ਾ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਸਬੂਤ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਬਿਹਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਸੇਸਾਇਟੀ ਵਿੱਚ, ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਉਪਾਅ ਮੰਗਣ ਲਈ ਆਰਡਰ ਸਰਵੇਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਰਸ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਸੱਦਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਸੱਦਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਕਬਜ਼ਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਕਬਜ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਸਮਾਜਿਕ ਦਿਲ ਸੱਤਾਧਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮਾਜਿਕ-ਨੈਤਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਜਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ. ਜਮਹੂਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਢੰਗ ਕਿਸੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਵਾਲੇ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸਪੂਤਨਿਕ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਰਾਜ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਹਾਲਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਇਕਸਾਰ ਨਿਯਮ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ "ਸੜਕ ਦੇ ਨਿਯਮ" ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਠੋਸ ਆਦਰਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੱਜ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ- ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ, (ਮਾਨਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਦੁਲਟ), ਮਿਤੀ 24 ਸਤੰਬਰ- ਬੋਰ 1965, ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 206-ਡੀ/65 ਵਿੱਚ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਚ. ਹਾਰਡੀ, ਆਰ.ਐਸ. ਓਬਰਾਏ ਅਤੇ ਬੀ.ਐਨ. ਕ੍ਰਿਪਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟਸ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਡੀ.ਯੂ.ਏ., ਜੇ.-ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਇਹ ਅਪੀਲ ਮੈਸਰਜ਼ ਮਦਨ ਇੰਜਨੀਅਰਿੰਗ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਤੀ 24 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਦੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਟੂਲ ਪ੍ਰੋਡਕਟਸ, ਅਤੇ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ 2,574 ਵਰਗ ਗਜ਼ ਦੇ ਪਲਾਟ ਨੰਬਰ 3, ਗੁੜ ਮੰਡੀ, ਦਿੱਲੀ ਨੇੜੇ ਕੈਨਾਲ ਰੋਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਐਕਟ, 1962 (1962 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. 51) ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ CSR-1716, ਮਿਤੀ 18 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਪਲਾਟ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ "ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹੜ੍ਹ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਮੁੱਖ ਤੱਥ ਜੋ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਨੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਮਦਨ ਇੰਜਨੀਅਰਿੰਗ ਟੋਕ ਪ੍ਰੋਡਕਟਸ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਹੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ) ਪਲਾਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੂਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣੇ, ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਸੀ ਐਂਡ ਆਰ) ਐਕਟ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁੱਖ ਅਦਾਲਤੀ ਸਰਕਾਰ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਪਲਾਟ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪਲਾਟ ਦੇ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ, ਨਜ਼ਦਗਰ ਨਾਲਾ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਚੈਨਲ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਹੜ੍ਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਲਿਜਾਣਾ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਰਸਾਤ ਦੇ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਹੜ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਹੇਠ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨਾਲੇ ਨੂੰ ਚੌੜਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ. ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ, ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ 1957 ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲੋਹੇ ਦੇ ਚੂਰਾ, ਕੋਲਾ, ਕੋਲੇ ਦੀ ਰਾਖ, ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਫਰਮ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਚਾਅ ਲਈ ਕਾਸਟਿੰਗ ਐਫ ਮਸ਼ੀਨ ਟੂਲ, ਬਿਲਡਿੰਗ ਅਤੇ ਹਾਰਡਵੇਅਰ ਫਿਟਿੰਗਸ, ਐਲੀਗੇਟਰ, ਫਾਸਟਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਸ਼ੀਨ ਟੂਲਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੇਸ ਕਾਰਟਿਜ (ਸ਼ੈਲ) ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4, ਐੱਮ ਅਸ਼ੋਕਾ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟਿਡ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1960 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਸਟੋਰਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 6 ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਨੰਬਰ 4 ਨੇ ਪੀਏ ਨੂੰ ਉਜਾੜਨ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪਲਾਟ ਦੀ toner-ਫਰਮ. ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਆਈ.ਐਮ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡੈਟਸ ਹੋਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਮਦਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਟੂਲ

ਉਤਪਾਦ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ-ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਗਿਆ। 23 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ, ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ 2000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 75,000 29 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਰੈਸ. ਤਲਾਬ ਨੰਬਰ 4 ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨਿਲਾਮੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਲਾਟ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੈਂਡਿੰਗ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਕੁਝ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 30 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਵੀ.ਪੀ. ਸਿੰਗਲੇ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦਿੱਲੀ, ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 2,000 ਵਰਗ ਗਜ਼ ਦੇ ਪਲਾਟ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 4 ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੰਗ ਸਬੰਧੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਹੁਕਮ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। 3 ਅਪ੍ਰੈਲ 1965 ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆ ਕੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ। 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਫਰਮ ਦੇ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 13 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਲਾਟ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਕਾਜ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਪਲਾਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਮੰਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਲਾਟ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਕੇਲੇ ਆਦਿ ਦੇ ਭੰਡਾਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਜੇਕਰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਲਿਖਤੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ 4.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ 50 ਕਾਂਸਟੇਬਲਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 5 ਅਤੇ 6, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 4 ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ 50 ਦੇ ਕਰੀਬ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪੋਰ 'ਤੇ ਕੋਠਰੀ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਪਲਾਟ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੇਲੇ ਦੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ

ਸਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 6 ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਕੋਠਰੀ ਅਤੇ ਪਾਇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਛੂਤਾ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨਾ ਭਾਰਤ ਦੇ ਡਿਫੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਪਲਾਟ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ: ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਖੁਆਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਮਿਸਟਰ ਹਾਰਡੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰਿਆ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ ਨਜ਼ਫਗੜ੍ਹ ਨਾਲ ਨੂੰ ਚੌੜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਿਰ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਨੂੰ ਚੌੜਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ:-

"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਹੈ। - ਭਾਵ, ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਲਕੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਉੜੀਸਾ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਚੰਦਰ (1) ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬੇਨਤੀ ਰਾਹੀਂ ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਹਥਿਆਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਕਾਰਨ ਲਈ.. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1964 ਐਸ.ਸੀ. 685

ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਮਦਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਟੂਲ ਉਤਪਾਦ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਬਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਰਾ ਦੇ ਤੱਥ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਇਹ ਦਬਾਅ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਆਧਾਰ ਬਣੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ: ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੇਵ (1), ਕਲਕੱਤਾ ਗੈਸ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ (2), ਕਲਿਆਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ. (3), ਡਾਇਰੈਕਟਰ-- ਐਂਡੋਮੈਂਟਸ ਬਨਾਮ ਅਕਰਮ ਅਲੀ (4), ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਚੇਅਰਮੈਨ, ਦਿੱਲੀ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ (5)। ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ਼ ਪੁਨ ਜਾਬ (6), ਅਤੇ ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਹੋਟਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ, 1965 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰਬਰ 219 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਫੈਸਲਾ।

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 29, ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ, ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉਪਾਵਾਂ ਲਈ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ" ਨੂੰ, ਸਲਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਹੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲਿਖਤੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਸਟੇਪੇਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ।

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 ਐਸਸੀ 1044

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 ਐਸ.ਸੀ. 1183

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1956 ਐਸ.ਸੀ. 60

(5) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1955 ਪੰਜਾਬ 94-ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 ਪੁੰਜ. 34.

(6) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1953 ਪੰਜਾਬ 655-ਏ.ਆਈ.ਆਰ., 1953 ਪੁੰਜ. 176.

ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ.ਐਨ. ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨੇ ਵੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 29 ਵਿੱਚ "ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਾਢੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ "ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ" ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਇੱਕ ਤੰਗ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਚੌੜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਗਾਹਕ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਖਰਾਦ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਸ਼੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਨੇ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੇ 1957 ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ 9 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਲਾਟ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ ਵਜੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕਾਬਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਨੰਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (7) ਦੇ ਇਕਹਿਰੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਬੰਧਨ ਵਾਲਾ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 13 ਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 13 ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਸੀਐੱਡਆਰ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 22, 25 ਅਤੇ 26 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੜਚਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਸੀਐੱਡਆਰ) ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਯਮ 39 ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਖਾਲੀ ਸਾਈਟ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਫਿਰ ਇਸ ਆਮ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਈਟ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ. ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਦਲੀਲ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਸ਼੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਕਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਟ੍ਰੈਸ- ਰਾਹਗੀਰ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

---

(7) 1965 ਡੀ.ਐਲ.ਟੀ. 293.

ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਮਦਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਟੂਲ ਉਤਪਾਦ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਤੀਸ਼ ਚੰਦਰ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ (8), ਜਿਸ ਨੇ 1950 ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਪਰਿਸਰ (ਬੇਦਖਲੀ) ਐਕਟ ਨੰ. 27 ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 (1) (f) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੱਤਾ ਦੀ ਰੰਗੀਨ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ed, ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਸਲਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਗੈਰ-ਜਮਹੂਰੀ ਅਤੇ ਆਪਹੁਦਰੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਨੰਗੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਨਤੀ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਟਾਈਟਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਬੰਗਾਲ ਬਨਾਮ ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਟਰੱਸਟੀਜ਼ ਫਾਰ ਦਾ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਕਲਕੱਤਾ (9) ਅਤੇ ਮੰਗੀ ਲਾਲ ਕਰਵਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੇ ਐਮ.ਪੀ. (10)। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ "ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ" ਸ਼ਬਦ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਕੇਂਦਰੀ ਜੇਲ੍ਹ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਰਾਮ ਮਨੋਹਰ ਲੋਹੀਆ (11) ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ p. 641, ਰੋਮੇਸ਼ ਥਾਪਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਟੇਟ (12) 'ਤੇ ਪੀ. 127 ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਜ ਭੂਸ਼ਣ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ (13), 'ਤੇ ਪੀ. 130. ਇਪਗਨਡ ਐਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਾਲਾ ਫਿਡ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਸਟੇਪੇਲ ਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਆਇਤ ਸਾਡੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਮਝੇ ਗਏ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਣਾਅ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈੱਸ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸੋਦਾ ਹੈ। 10,000 ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 75,000 ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਲਾਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਪਲਾਟ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਿਸਅਸ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਪੜ੍ਹੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀ

(8) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1958 ਪੰਜਾਬ 195-1957 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 621.

(9) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1946 ਕੈਲ. 416.

(10) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 ਨਾਗ 153,

(11) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1960 ਐਸ.ਸੀ. 633.

(12) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਈ.ਸੀ. 124. 1

(13) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਈ.ਸੀ. 129.

ਡਿਕਿਊਜ਼ੀਸ਼ਨ 'ਤੇ, ਕਬਜ਼ਾ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਨ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਅਪੀਲ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1957 ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਬਜ਼ਾ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਿਯਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੈੱਸ ਨੋਟ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਨੇ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਸ਼ਹਿਰੀ ਨਿਕਾਸੀ ਪਲਾਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। 10,000 ਹੈ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 75,000 ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰੈੱਸ ਨੋਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਲੱਭਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰੈੱਸ ਨੋਟ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਘਿਰੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਸ ਪ੍ਰੈੱਸ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬੰਧਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। . ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਹ ਨਜ਼ਰੀਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਜੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ - ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਜਮਹੂਰੀ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਖੁਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਸਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਕੜੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਮੇਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਰਾਜ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਬਜਾਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜੁਲਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਰਾਜ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈੱਸ ਨੋਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੈੱਸ ਨੋਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੋਵੇ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ. ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਸੀ ਐੱਡ ਆਰ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ

ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਮਦਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਟੂਲ ਉਤਪਾਦ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ, ਅਜਿਹੀ ਤਾਕਤ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 40 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੈਸ ਨੇਟ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਇਸ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੂਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੂਲ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰਨ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਮੰਤਰੀ ਪੱਧਰ ਦੇ ਕਦਮ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਫੈਸਲੇ ਕਨੂੰਨੀ ਕਦਮ ਅਤੇ ਕਨੂੰਨੀ ਫੈਸਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਝੁਕਾਅ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਮ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਵਜੋਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 13 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਸਟੀਕ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰੈਸ ਨੇਟ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਪਲਾਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਦਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤ 10,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਰਿੱਟ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ? ਮਲਕੀਅਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਹਾਰਕ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰੈਜ਼ ਨੁਲੀਅਸ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੁਸਖੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਬਜ਼ਾ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਸਬੂਤ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਬਿਹਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਵਿੱਚ, ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਉਪਾਅ ਮੰਗਣ ਲਈ ਆਰਡਰ ਸਰਵੋਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਰਸ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਹਿੰਸਾ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਸੱਦਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਸੱਦਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਕਬਜ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਰਵੱਈਆ ਉਦੋਂ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਬੂਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੱਥ ਵਿਚਲੇ ਕੇਸ ਵਿਚ, ਇਕ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਾਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਵਾਲ

ਉੱਠਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ? ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਕੁਇਟੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਵਿਚਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਧਿਆਨ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ - ਸਾਡੇ ਲਈ ਰਿੱਟ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਧਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਦਾ ਪੱਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਉਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਗੁਨਾਹ ਦਾ ਫਲ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ। ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਸਲ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਕੁਇਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਕੁਇਟੀ ਹੈ-ਜੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੜ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ, ਰਿੱਟ 'ਤੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕਿੱਤਾ। ਜੇਕਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਛੱਡਣ ਦਾ ਝੁਕਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦੀ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਗਲਤ ਹੋਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਲਾਟ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਅਧਾਰ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇ ਜਿਸਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਅਨੁਛੇਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਹਤ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਉਸ ਲਈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਬਜ਼ਾ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ

ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਮਦਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਟੂਲ ਉਤਪਾਦ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਰਾਏ ਕਿ ਕੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 29, ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਵਿਚ "ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ" ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਵਿਆਪਕ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਹੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਨਤਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਐਨ. ਕ੍ਰਿਪਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਨੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਬਹੁਤ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਸਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਐਮਰਜੈਂਸੀ 'ਤੇ ਅਕਸਰ ਨਿਰਭਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੜ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁੱਟਣਾ ਇੱਕ ਐੱਖਾ ਪੌਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਵਿਹਾਰ, ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਰਵੱਈਏ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸਦਾ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ, ਰਾਸ਼ਟਰ ਦਾ ਮਨੋਬਲ ਡੇਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਸਮਰਥਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰੁਝਾਨ ਪ੍ਰੋ. ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ।

ਸ੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲੋਕਤੰਤਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਨੂੰ ਨਾਗਰਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਤੱਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ: ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਉਹ ਰਾਜ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਸਮਾਜਿਕ ਦਿਲ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮਾਜਿਕ-ਨੈਤਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਪਰੀਖਿਆ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਚਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਮਹੂਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਢੰਗ ਕਿਸੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਵਾਲੇ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸਪੂਤਨਿਕ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਰਾਜ, ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਸਮਾਜ ਦੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਇਕਸਾਰ ਨਿਯਮ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ "ਸੜਕ ਦਾ ਨਿਯਮ" ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅਸਲ ਆਦਰਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਵੀ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ।

ਕਾਨੂੰਨ; ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਲਈ, ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਕੋਲ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ਜਾਂ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਬਾਈ ਗਈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਐਕਟ ਸੀ. ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਨੁਮਾਇਸ਼ 8, ਮਿਤੀ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965, ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੀ', ਮਿਤੀ 17 ਜਨਵਰੀ, 1963, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਫਸਰ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਪੂਰਨ ਜਵਾਬ ਹੈ ਜੋ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਪਲਾਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਾਰਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਐਚ', ਮਿਤੀ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965, ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ, ਜੋ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਜੀ' ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਚੀਫ਼ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਿਤੀ 28 ਮਾਰਚ, 1963 ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੀ. ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਪਲਾਟ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਹਾਰਡੀ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਲਾ ਨੂੰ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾ ਕੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਖੁਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਸ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ।

ਰੋਕ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬਹਿਸ ਹੋਈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ, ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਲਾਗਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ।

ਆਰ.ਪੀ. ਖੇਸਲਾ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

#ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਦੁਆਰਾ: ਅਮਨਦੀਪ ਸੂਦ